LA PROMOCIO

En el segon partit el Manresa bat novament el Port-Bou, per 3 a 0, i s'assegura l'ingrés al Grup B

Va jugar-se al camp del Martinenc el segon partit de promoció entre els equips del Portbou, darrer classificat en el segon grup B de primera categoria, i el del Centre d'Esports de Manresa, campió de segona categoria.

El partit no va ésser pas pròdig en bones jugades; tot al contrari. Va tenir, no obstant, moments força interessants, produïts més per l'entusiasme que els jugadors posaven en la lluita que per la ciència que galbejaren.

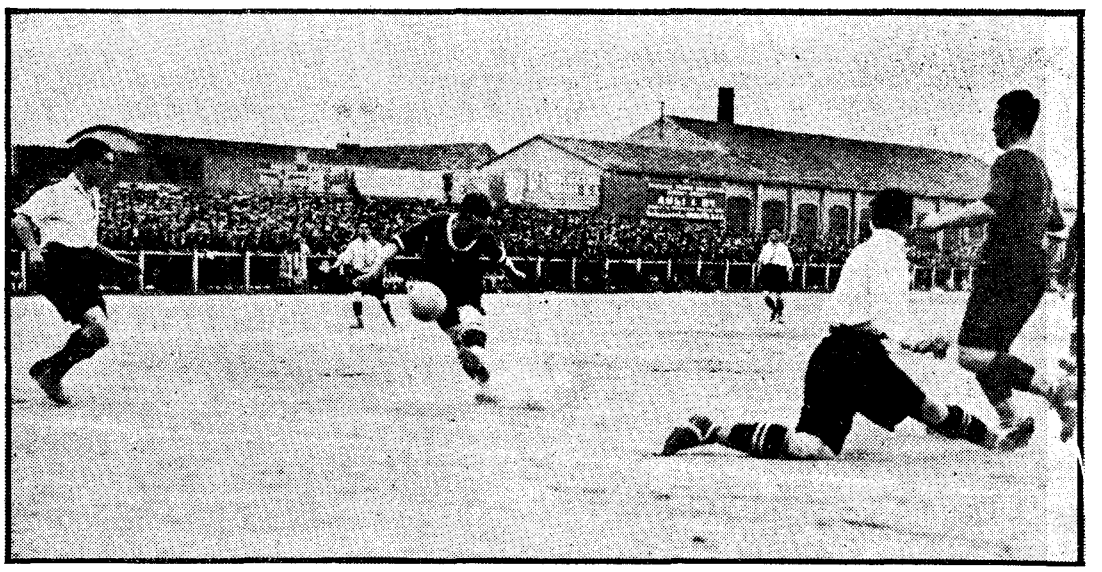
Tant el Portbou com el Manresa han demostrat ja en diferents ocasions llur vàlua, el que ens relleva de discutir-la avui. Es sabut ja que en la generalitat dels partits de campionat, els jugadors, dominats per un nerviosisme extraordinari, donen en entusiasme el que en altres ocasions donarien en ciència.

Els manresans varen dominar quasi tot el temps que va durar el partit, demostrant en diferents ocasions una palesa superioritat damunt dels seus contraris. Aquests, mancats de l'ajut de quatre dels seus millors jugadors, varen tenir moments de molta feblesa, sobretot les ratlles mitja i davantera. Pot ésser aquesr molt bé el motiu que l'equip empordanès es vegés tan atropellat pels manresans.

De seguida de començat el partit, el Manresa ja va tirar el seu primer còrner, que surt fallit.

MANRESA - PORT-BOU
En Castro, el porter empordanès, tornà a brillar en aquest partit de promoció :-: Un atac dels manresans ben repellit

TERRASSA - SABADELL
Una bona passada de l'Argemí que remata Canals, el davanter terrasseno

Als set minuts de joc En Gabaldà rebé una passada, s'escapà furiosament i aprofità una falsa sortida del porter empordanès per marcar el primer gol.

El Manresa tirà un altre còrner i als pocs moments un "faut" directe molt ben tirat, lluint-se En Castro en una bonica parada.

Ara és el Portbou que aconsegueix un còrner, i segueixen uns moments de domini per la seva part, no empatant per miracle. En Corrous i la defensa manresana han salvat tres ocasions de molt perill.

En Rossell, sol davant del porter, però endarrerit, rep la pilota, entrant-la dintre la xarxa amb la facilitat d'aquest món.

Pocs moments després els manresans tiren altre "faut" directe que para molt bé En Castro, i en rematar un manresà la pilota, l'àrbitre toca "off-side". Segurament en un partit d'altra categoria i davant d'altre públic, hi hauria hagut un escàndol dels que hom en guarda record per a tota la vida.

La segona part va ésser un xic més animada, pel millor joc del mig centre manresà d'una banda, i per les freqüents escapades de l'extrem dreta empordanès per l'altra. Sens dubte aquest jugador es mereixia haver marcat el gol de l'honor, que no va poder assolir per manca d'ajut en els seus companys de ratlla.

El Manresa no va pas trigar molt a marcar el seu tercer i últim gol, d'un fort xut d'En Serrahima que va parar Castro escapant-li la pilota de les mans.

Des d'aquest moment és quan es veuen les úniques bones jugades del partit. El Manresa domina fortament, contrarrestant per diferents escapades del Portbou iniciades sempre per l'Oliver.

Els manresans obtenen quatre còrners encara, i un "penalty" a les acaballes del partit, sense que puguin augmentar el resultat.

Els millors del Manresa, el porter i els defenses; els mitjos, regulars, i En Font a la davantera.

Del Portbou, el porter va tenir dues fallides importants, però en conjunt estigué molt bé, fent una sèrie de parades força brillants. En Lloveras a la defensa, En Serres a la ratlla mitja i l'Oliver a la defensa, van estar força bé. Els altres, ressentint-se de la manca de conjunt.

Manresa: Corrous-Vil, Martí (J.)-Delgado, Tort, Martí (P.)-Gabaldà, Serrahima, Rosell, Terme, Font.

Portbou: Castro-Heras, Lloberas-Reyes, Serres, Xifren-Oliver, Campos, Subirana, Aparici, Ubeda.

En Vilalta, arbitrant, va tenir moments de tot,

Després del partit d'avui, el Manresa entra definitivament en el grup B de primera categoria, i en felicitar-lo li desitgem força sort i una actuació igualment encertada.—J. P. C.

AL CAMP DEL GRACIA
Palau, en una brillant defensa del seu marc. En Vinyals com a davanter i En Montesinos de defensa, disputant-se la bala

AL POBLE NOU

El Júpiter vencedor del Betis Balompié de Sevilla per 3 a 2 i 2 a 0, respectivament

Un primer match, molt mansoi, i un altre de molt violent

En els dos partits que ha fet el "Betis" amb el Júpiter, s'ha posat de relleu la innegable diferència que existeix entre el fútbol practicat pel Sevilla F. C. i tots els altres equips andalusos. Trobar em probablement la causa d'aquesta diferència—millor dit, superioritat—en el gènere d'importació a base del qual s'ha creat i s'ha format el famós team del jersei blanc. El Betis, en canvi, si se'ns presenta com un equip modestíssim en comparança al Sevilla, és, no obstant, un representant genuí d'aquest joc meridional, incomplet encara, al qual falta molt per assolir una forma decisiva. De tant en tant es veu en els equipiers una jugada ben ideada, però manca la precisió deguda per saber-la portar a terme. Una excessiva duresa en els recursos emprats i poca compenetració en les línies, aminoren encara més el mèrit positiu d'aquest equip, del qual subratllem, no obstant, el mig centre Carrasco, i de la davantera l'ala esquerre Noguera.

El Júpiter ha fet un paper de poc lluïment davant el seu adversari; el primer dia, després d'un domini absolut durant la primera part, en el transcurs de la qual havia fet dos gols, després anà decaient, cosa que permeté als sevillans de refer-se molt, car també aconseguiren dos gols, i en bella forma. La victòria es decidí, finalment, per un penalty. Els marcadors de gols havien estat Martín i Costa, pel Júpiter, i Noguera i Romero, pel Betis. El penalty fou entrat per l'Ortí.

Magnetos Bosch Bugies

L'arbitratge de Peris fou el de l'home que no té per què amoïnar-s'hi.

El segon partit resultà molt accidentat. Això deslluí el joc que esperàvem, ja que es disputaven la formosa copa oferta pel senyor Francesc Melich.

Com el dia abans, el joc fou dur, a estones violent, però a diferència del dissabte, en aquest partit la cosa degenerà en lluita de boxa per part de jugadors i també de públic. Partits de poca transcendència històrica i amistosos, com el que ens ocupa, haurien d'ésser senzilles exhibicons de la forma de joc conreada per cada Club. Aquestes volències en el joc, si en partits de campionat són comprensibles, per bé que no excusables, en partits amistosos es comprenen encara menys.

Del partit només foren bons els primers moments, en què tant un equip com l'altre feren bones jugades i el domini va ésser repartit. Les arrencades davant l'una i l'altra porta foren impetuoses, si bé portades amb poc encert. El Júpiter, sense convèncer del tot, féu millor joc que el d'ahir, mostrant-se en general superior a l'equip sevillà. Els dos gols que donaren la victòria al Júpiter no foren gaire brillants, car s'obtingueren en dos aldarulls davant la porta sevillana.

La pluja contribuí a fer menys vistós el match i part del públic desfilà en caure les primeres gotes. Els equips es presentaren d'aquesta faisó:

Gran match Internacional de Futbol

Diumenge, dia 20,

U. E. de Sans

contra

Moranska Slavia

Camp de l'U. E. de Sans

MANRESA - PORT-BOU

El back empordanès salva la situació lliurant la bala al seu porter

R. Betis Balompié: Torre, Menudo, Aranda; Castañeda, Carrasco, Adolfo; Gildos, Romero, Alvarez, Enrique i Noguera.

C. D. Júpiter: Ros, Orti, Martín; Perich, Calicó, Montoliu; Gil, Costa, Bragulat, Valls i Juncà.

El Júpiter palesà que la seva davantera no és encara la que necessita un club de la seva categoria. Només Gil estigué bé i Costa a estones. Els mitjos tingueren una bona tarda, retenint bé l'atac adversari. Calicó, voluntariós, i Montoliu intelligent. La defensa, encertada, i bé el porter Ros. Els del Betis estan molt lluny de posseir el bell joc del seu contrincant, el Sevilla F. C. Posen molta voluntat i fúria en les seves jugades, però el seu joc resulta dur en desproporció. Castañeda i Carrasco foren els millors jugadors del bàndol.

El públic es deixà impressionar una mica per l'ambient i l'arbitratge pecà de poc enèrgic en reprimir les faltes.

La copa quedà en poder del Júpiter, un xic abonyegada en el calor d'unes discussions.

El Terrassa i el Sabadell, en un partit sense història, empaten a dos gols

A Terrassa va celebrar-se el partit entre l'equip titular i el Sabadell.

Val a dir que per als que hem presenciat temps ha la lluita futbolística entre eles dues citades industrials del Vallès, el partit d'abans d'ahir va caracteritzar-se per una minva en el braó amb què de sempre s'havien dut aquests matchs.

No fou cap bon partit. Aquesta és la veritat. Terrassa-Sabadell han estat sempre partits vius, d'emoció, on s'ha jugat de valent, els esperits en tensió, els jugadors plens de nerviosisme. Generalment els de Sabadell s'imposaven sempre. Semblava que la tradicional rivalitat posava més foc en els de Sabadell; el fet és que generalment—amb joc dur o sense—guanyaven.

Diumenge, el Sabadell es presentà més apagat. No hi havia aquell ímpetu d'altres vegades. La línia davantera aviat trobava en la defensa terrassenca un aturador, i la seva manca de cohesió feia que la seva eficàcia fos nulla davant la porta de Sabater. Unicament Martí, de tant en tant, es demostrava jugador perillós.

A la primera part foren tirats tres còrners contra el Sabadell i cap contra el Terrassa. Roig fou el primer d'inaugurar el marcador d'un xut formidable, que va entrar per l'angle sense que Casanovas tingués temps d'adonar-se'n.

Al cap d'una estona, Martí, d'un xut que va sorprendre a Sabater, va aconseguir el gol de l'empat.

En aquesta primera part hi hagueren alternatives de domini. Poden remarcar-se un xut d'Argemí i un de Canals, amb molta malícia, que Casanovas parà amb seguretat, i un centre de Sangüesa, que Sabater també collí molt oportú.

A la segona part el Sabadell va animar-se més que no pas a la primera i la seva línia de mitjos va servir bastant bé la davantera. Aquest domini del començament va traduir-se en un altre gol de Martí al cap de poca estona de començada la segona part. El Terrassa va reaccionar i Broto tingué ocasió de demostrar les seves qualitats de jugador. Es tiraren, amb tot, tres còrners contra el Terrassa. Argemí féu algunes arrencades, que no es traduïen en gols per la seva indecisió davant la porta. A darrera hora, quan mancaven cinc minuts per acabar-se el partit, Canals va xutar a porta i Casanovas féu una estirada rebutjant la pilota, quan aquesta era ja dintre de gol. Hi hagué el natural escàndol, provocat pels que deien que no era gol, sinó còrner, però l'àrbitre, consultant el linesman, va donar gol, car la pilota havia estat treta de dintre el marc, i el Sabadell va retirar-se no conformant-se amb la decisió del jutge, després d'un quart de tenir el partit en suspens.

Al nostre entendre, la jugada fou gol sense cap mena de dubte, car la pilota va entrar un parell de pams dintre el marc. Foren lliurades als jugadors del Terrassa les copes que es disputaven.

Sabadell: Casanovas, Cabedo, Peydró, Tena I, Tena II, Desveus, Castellet (a la segona part Arnet), Bertran, Zamora, Martí, Sangüesa.

Terrassa: Sabaté, Massagué, Humet, Papell, Helvig, Kaiser, Roig, Canals II, Argemí, Broto, Pedrol.

Del Sabadell es distingiren Martí i Sangüesa (que ha de dominar un xic els nervis), Tena I i Cabedo. El porter, bastant segur.

Del Terrassa, Broto, Roig en alguns moments, i Kaiser. La defensa, passadora, i el porter, insegur, com acostuma.

A. B.

Magnetos Bosch Bugies

El Sans vencedor del Sant Andreu per 2 a 1, havent fet un partit de poc interès

Fou un partit sense pena ni glòria. El resultat correspongué ben poc a l'esforç dels jugadors, tota vegada que es notà en l'equip andreuenc un constant desig de guanyar i en els vencedors, sens dubte, convençuts de llur superioritat, una certa apatia general, que llevà força interès al joc.

La segona part fou quan es marcaren els punts de cada equip i la que en veritat tingué quelcom de relleu.

La caracteritzà una constant alternativa de dominis. L'esforç de la davantera andreuenca topà sovint contra la mala sort o millor diríem la manca d'encert de Grau i Pascual en xutar a gol.

De la davantera del Sans veiérem qualque bella arrencada, que no féu sinó demostrar el que aquest equip podia fer i no féu. En una d'elles, gairebé de sorpresa, Riu marcà el primer gol a favor del Sans. Després tornà el domini a l'equip adversari i amb tot i que Balasc salvà un gol ben probable, la tenacitat i valentia dels altres, en particular del davanter-centre, féu que aquest apuntés l'empat.

Poc després Tonijoan traspassà per segona vegada la porta andreuenca, quedant determinat el resultat definitiu.

El partit acabà abans d'hora, degut a una incidència sorgida entre Rini i Sallarés, que l'àrbitre resolgué abandonant el camp.

U. E. de Sant Andreu: Espleda, Solé, Sallarés, Blau, Tonas, Massagué, Molera (a la segona part Guixé), Sala, Grau, Pascual i Comas.

U. E. de Sans: Alsina, Daura, Balasc, Soligó, Gularons, Caubet Rini, Tonijoan, Peidró, Fandos II, Oliveras.

AVIAT, MOL AVIAT...

sortirà un preparat ideal per a homes de totes les edats.

¡¡TOTS L'USARAN!!

BOXA

Crònica de la setmana

Després de Ruiz-Ciclone - La vàlua del madrileny - El match Uzcudun-Scott - El parer dels jutges varia segons les latituds

El fet culminant de la setmana ha estat sense dubte la tan esclatant com inesperada victòria que el boxador català Young Ciclone ha obtingut damunt del madrileny Antoni Ruiz i de la subsegüent atorgació al primer del Campionat peninsular del pes ploma. La premsa diària ha parlat a bastament aquests dies de tan interessant esdeveniment esportiu, i tothom coneix a hores d'ara les diferents fases del match que coronà la victòria del campió català. Nosaltres parlarem, doncs, del seu aspecte tècnic procurant deduir-ne les corresponents ensenyances.

Una de les primeres conseqüències que poden deduir-se de l'esmentat encontre és, segons el nostre parer, la confirmació de l'escassa vàlua que com a boxador científic pot concedir-se a Ruiz. Un home dotat com ell d'un *punch* tan apreciable sembla a primera vista impossible que en 45 minuts de lluita no aconseguís collocar-lo al seu adversari ni tan solament per obligar-lo a acusar el cop. No hi ha dubte que si Ruiz posseís majors coneixements de la boxa aquest moment hauria arribat baldament hagués estat per mitjà d'un *counter*.

Molts confonen la traça amb què es mou pel ring l'ex-campió d'Espanya i la seva manera sòbria i espontània de combatre amb allò que hom anomena ciència pugilística, però cal reconèixer que allò no és això altre per bé que de primer moment la confusió és explicable. No hi ha en la manera de boxar de Ruiz cap pla preconcebut que no sigui la preocupació de martellejar l'adversari on es pugui per obtenir una victòria per fora de combat. Res d'estudiar l'adversari, res de preparar-lo per a un atac a fons, sinó a cops deslligats i una submissió absoluta a les necessitats del moment que tant quan es tracta d'esquivar com de blocar es manifesten en moviments més instintius o naturals que no pas en una preocupació de la rèplica.

Res no prova el que diem com la cortesa que Ciclone no hauria pas vençut si Ruiz, a més a més del seu *punch*, hagués posseït els mitjans que hom li nota en mancança.

Algú creu que Ruiz va perdre per haver-se errat de tàctica en començar atacant amb fúria. Nosaltres no podem acceptar aquest parer sense reserves. Què més podia fer Ruiz que atacar com va fer durant sis *rounds* sense parar per veure d'obtenir una victòria per k. o., donades les seves condicions? En tot cas el que hauria hagut de fer el madrileny és tractar de reposar durant els rounds 7-8-9-10 i 11 per fornir en els quatre darrers *rounds* un màxim i gradual esforç. Això li hauria permès *finir en beauté*, la qual cosa impressiona sempre favorablement la concurrència i fins els jutges. En canvi Ruiz accelerà en els *rounds* 10 i 11, i en els dos finals acusà un defalliment del tot impropi d'un campió. En el penúltim *round*, sobretot quan es veié en la impossibilitat d'alçar els braços pel cansament, la impressió que produí fou deplorable.

Young Ciclone, per contra, va adoptar un mètode de lluita que li reeixí completament i del qual no va separar-se ni un borrall durant tot l'encontre. Potser el seu domini en alguns *rounds* era susceptible de manifestar-se més palès, però ell va preferir, i cal felicitar-lo, no deixar res a l'atzar i assegurar la victòria baldament la diferència fos poca, un match on es disputava un títol de campió i una bossa considerable, ha d'ésser portat del començament a la fi amb molta cura.

L'estil peculiar de Ciclone, que molts enyoraven en els combats anteriors, tampoc va veure's en el match de referència. Això indica més que altra cosa els progressos de Ciclone. Cap boxador de mèrit indiscutible posseeix un estil únic, sinó que pel contrari la varietat del seu joc dóna la impressió que no en posseeix cap. Cada adversari necessita mètodes de lluita diferents, i cal reconèixer que el que va oposar Ciclone a Ruiz fou excellent, i creiem que si el seu domini no fou més palès va ésser perquè Ciclone va considerar que no coneixia encara prou els recursos del seu rival per aventurar-se. Aquesta subjecció a un mètode prèviament establert és senzillament admirable i indica a bastament el tremp del boxador català.

S'ha parlat de si Ciclone seria proclamat *challenger* del campionat d'Europa. Creiem que per ara no, car, malgrat tot, la desfeta de Ruiz no fou tan aclaparadora perquè hi hagi dret a examinar altra vegada el seu record. En el nostre concepte, el madrileny té grans possibilitats d'esdevenir campió d'Europa. Quan ho sigui Ciclone podrà fer valer els seus drets amb més raó que no pas ara.

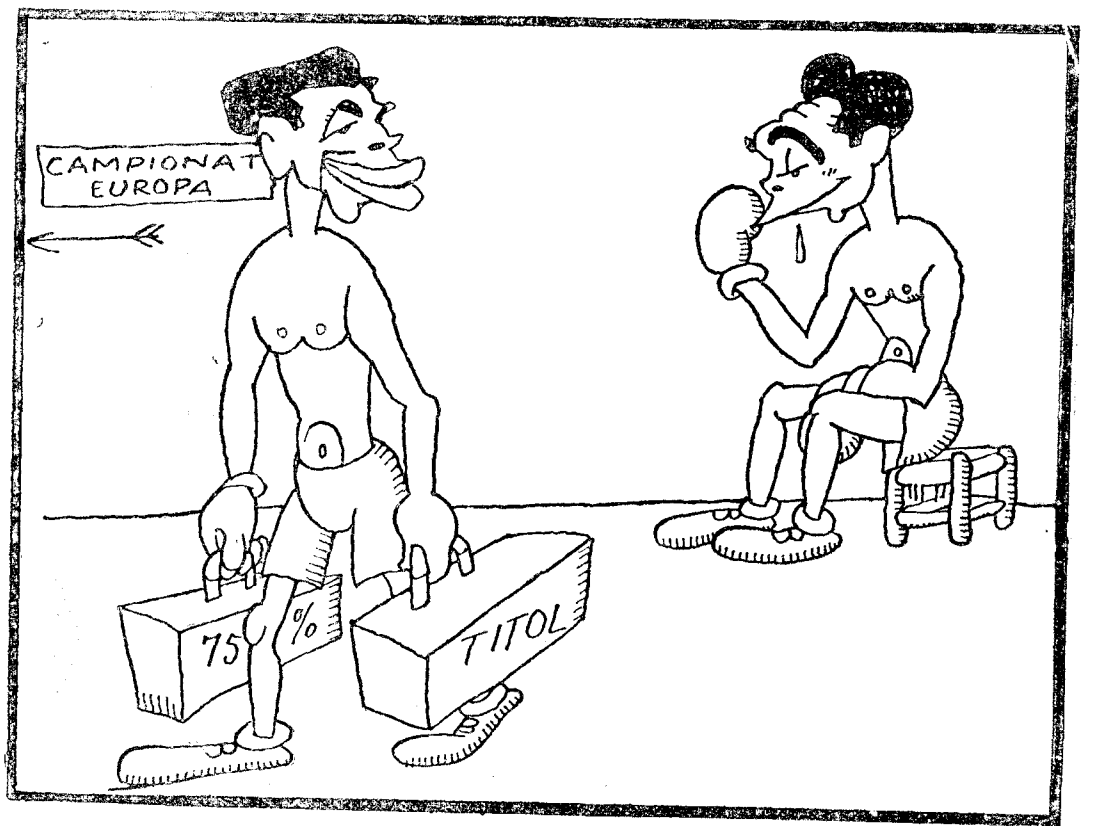
* * *

Malgrat les extenses informacions i comentaris que han aparegut aquests dies en la Premsa de tot arreu, la desigualtat del fall recaigut després del match Paulino-Scott segueix presentant nombrosos dubtes. L'existència del cop baix que donà el base a l'anglès moments abans que aquest anés a terra pels deu segons, és en el nostre concepte un seriós obstacle perquè Paulino pogués ésser proclamat vencedor per k. o. Afirmen els jutges que el cop baix que tots tres veieren no era motiu suficient perquè l'anglès abandonés la lluita, i donen a entendre que aquest, veient que anaven mal dades, decidí tirar-se a terra per intentar que hom desqualifiqués el basc. Si això fou en realitat el succeït, el que calia no era pas donar la victòria a Uzcudun per knock-out, sinó, en tot cas, per desqualificació del seu adversari.

El reglament diu, però, que quan un boxador és tocat baix, si els jutges veuen el cop se li considerarà un minut de descans, i que en cas contrari se'l comminarà perquè continuï boxant. Res d'això es feu en el match Uzcudun-Scott. Carpentier, que fou l'únic que no veié el cop baix, car no el podia veure per la posició dels adversaris, es limità a comptar els segons quan l'anglès caigué. Després els jutges, que havien vist tots tres el cop baix, donaren a Uzcudun vencedor, per k. o.

El parer dels jutges pel que es veu varia segons les latituds; sinó, heus ací el que passà fa tres setmanes a Marsella.

Boxaven Arnaud, que el públic barceloní coneix, contra Alf Boss. Arnaud, a conseqüència d'un cop baix, anà a terra, però com que l'àrbitre no l'havia vist, li demanà que continués.. Arnaud continuà boxant, i segons després un crochet de dreta al mentó el feia anar a terra pels deu segons fatídics. Els jutges discutiren un minut, però com que un d'ells havia vist el cop baix anterior al k. o., hom donà vencedor Arnaud per desqualificació d'Alf Boss.

En Ruiz: Un altre campionat com aquest, i no em quedarà més remei que empenyorar-me el "punch" per tres pessetes.

La reunió de l'Olympia

Piet Hobin contra Ricard Alís

Cola contra Villar - Roca contra Cuenca

Seguint la tanda iniciada dijous passat al Mundial Esport, tindrà efecte a l'Olympia dijous que ve una extraordinària reunió pugilística a base de l'encontre Alís-Hobin, els dos boxadors que encara no fa dos anys boxaren al camp del F. C. Barcelona per al Campionat d'Europa del pes welter, que contra diferents adversaris ha vingut conservant fins ara el boxador belga que representa dintre del noble art un dels valors més apreciables amb què hom compta avui a Europa.

El marc que oferirà a la lluita de dijous el superb coliseu de la Ronda de Sant Pau afalagarà sens dubte els aficionats a la boxa, que fins ara havien hagut de recloure's en general en locals de segon ordre. Tant-de-bo que els resultats econòmics que s'obtinguin incitin els organitzadors a reincidir.

Desde la memorable lluita de Les Corts, la carrera de Piet Hobin ha continuat proporcionant-li una sèrie ininterrompuda de victòres. Per dues vegades ha defensat el seu títol de campió d'Europa: l'una a Bèlgica, i l'altra a Itàlia, i sempre ha aconseguit conservar-lo. A més a més, Hobin ha combatut amb homes de primer ordre, sempre amb resultat favorable. Molts aficionats recordaran segurament l'emocionant lluita que va fornir davant del cubà Ponce de Leon al Palau de la Indústria. Fou aleshores quan els aficionats catalants a la boxa pogueren fer-se càrrec de l'alta classe del belga, del seu joc variadíssim, de la seva resistència.

Un dels matchs més interessants que ha fornit darrerament Piet Hobin fou el que a les darreries de la finida temporada li oposà el francès Molina, avui campió de França del pes mitjà i recent vencedor per k.o. del nostre Tomàs Tomas. Malgrat la fama de Molina com a puncheur irresistible, Hobin volgué donar-li la sensació que a ell no l'intimidaven els homes que copegen dur, i el combat es desenrotllà amb una fúria tal, que féu escruixir la concurrència. Alternativament Molina i Hobin resultaren "sonats" i al final els jutges no tingueren més remei que donar match nul. Si el fet, pel que toca a Molina no té importància, en té en canvi molta pel que fa referència al belga, que, trobant-se gairebé al final de la seva carrera, semblava que davant un home com Molina més aviat havia de dedicar-se a boxar amb precaució que no pas a presentar-li batalla.

Hobin ha augmentat ara quelcom de pes, i això fa pensar que quan torni a boxar amb Bosisio per al campionat d'Europa, deixarà el títol damunt la bàscula.

Molts creuen que el fet d'haver boxat prematurament contra Piet Hobin perjudicà a Ricard Alís. Aquest rarer, que mai compartirem, sembla haver obtingut la seva confirmació amb la desigualtat amb què Alís s'ha produït d'aleshores ençà. Cal, però, tenir en compte que Alís, en canviar de categoria, ha

TEATRE OLIMPIA - Dijous 17
GRAN MATCH DE BOXA
R. ALIS contra P. HOBIN
y 5 COMBATS MES

d'haver experimentat en el seu ésser físic una sèrie de transformacions que abans de determinar la seva concreció actual han d'haver afectat els seus mitjans d'acció. A més a més, una enutjosa lesió a la mà dreta li privà d'obtenir els brillants resultats que tenia dret a esperar.

Avui tot això ha desaparegut i Alís, malgrat dels seus més irreconciliables detractors, ha tornat a ascendir als primers llocs de la boxa peninsular. El seu darrer combat contra Schladenhaufen fou un avenç del molt que pot fer.

Difícilment trobaríem entre els boxadors que avui es disputen el favor del públic català un altre que com Alís aplegués, a més a més d'una eficàcia en l'atac veritablement notable, una suma de coneixements pugilístics tan gran. Avui Alís ofereix davant del boxador belga que dijous li tornarà a ésser oposat una quantitat de garanties d'èxit molt superior a la vegada anterior. Fóra potser temerari pronosticar la seva victòria, però ens atrevim a afirmar que, donada la forma actual de l'ex-campió del pes welter, la lluita del dijous, si una circumstància imprevista no ho impedeix, constituirà una manifestació pugilística molt interessant.

El match Cola-Villar i Cuenca-Roca, que junt amb altres figuren en el programa, constitueixen dos encontres disputadíssims.

Noves de tot arreu

Breintestraeter ha arrabassat a Samson Khomer el títol de campió d'Alemanya del pes fort.

* Llucià Vinez, campió d'Europa del pes ploguer, disputarà demà el seu 259 combat, davant l'holandès Van Vliet. Hom recorda amb aquest motiu que Vinez fa tres anys que no ha estat batut i que en la seva llarga carrera només ha obtingut dues victòries per knock out.

* Ha començat a França la temporada pugilística. En els primers combats s'han revelat com a boxadors de mèrit el marroquí Alf Ross i l'ex-amateur Laffinaer. El primer va vèncer la setmana passada Schaekels, i el segon, en dos combats, ha obtingut altres tantes victòries per k. o.

* Tom Milligan serà des d'ara campió d'Europa del pes mitjà. Els italians estan que trinen. Ells creuen que el campió és Frattini.

* La Barbara, ex-campió olímpic i vencedor de Frankid Genaro, és considerat massa jove per al títol de campió del món del pes mosca. Hom obrirà als Estats Units una competició internacional per designar el successor de Pancho Villa.

* Hilari Martínez ha obtingut a La Havana dues brillants victòries.

* Valls continua a l'Argentina la seva sèrie d'èxits.

* A Anglaterra hom ofereix mil lliures a Paulino per una revenja amb Phil Scott i Descamps arrufa el nas.

* El pròxim combat d'Uzcudun serà contra Spalla per al campionat d'Europa.

* Ruiz ha dit a Madrid que amb ocasió del seu match amb Ciclone el públic català s'havia mostrat parcialíssim fins a dificultar la seva actuació. Són ganes de fer-se impopular.

* Hom diu que Pere Sàez boxarà aviat a París.

* El primer adversari de l'argentí Natali Pera serà el català Josep Marco. Pera farà dos combats més a Barcelona.

* Carpentier va dir a Bilbao que no pensava tornar a boxar.

* Després del combat de dijous que ve, Alís ha de boxar a Madrid contra Tomàs Tomàs, per al campionat peninsular del pes mitjà.

DE CATALUNYA

A MATARÓ

El Badalona vencedor de l'Illuro per 1 a 0

Ben dolenta fou la classe de joc que ens depararen aquests equips, ja que es pot ben dir que d'avançades ben portades no se'n veié cap durant tot el partit, tant per una part com per l'altra.

Pel contrari, totes les jugades eren fetes sense to ni so, sense mirar a quin jugador convenia més cedir la pilota. Això, acompanyat d'una gran rapidesa, rapidesa que durà tot el partit, encara que, com hem dit més amunt, la pilota sempre era impulsada nerviosament pels jugadors d'una banda a l'altra del camp sense fer res de joc pràctic.

L'únic que féu joc amb ciència va ésser Lleonart, qui des del començament sempre jugà amb la mateixa sang freda i la gran serenitat que li és peculiar, es pot ben dir que Cabrera i Llinàs hi trobaren un òs dur de rosegar.

D'aplaudiments durant l'encontre n'hi hagué molts i seguits, però la major part de les vegades ho foren per entusiasme, no per apreciar jugades que valguessin la pena d'apludir-les; els únics que se'ls guanyaren ben merescuts foren Lleonart, Bru i Florenza. Aquests dos darrers feren algunes passades que els acreditaren una vegada més de grans porters.

Un sol gol es marcà, essent-ne autor en Garriga, d'un xut fulminant, trobant-se en complet offside que Velo no aprecià, com tampoc alguns d'altres de Cabrera, que en tota la segona part hi estava collocat degut a avançar-se molt la defensa ilurenca.

Un poc abans d'acabar hi hagué un simulacre de boxa entre Olm i Tejedor, barrejant-s'hi algú del públic.

Vela, arbitrant, ens decepcionà, ja que en tot moment va permetre que els jugadors anessin més a l'home que no a la pilota.

El Badalona arrenglera a: Bru, Masanet, Tejedor II, Bosch, Blanco, Gamis, Cabrera, Llinàs, Forgas, Garriga i Tejedor III.

I per l'Iluro: Florensa, Olm, Comas, Bentanachs, Palahí, Lleonart, Clos, Canet, Codina, Vinyes i Solé.

Durant el descans hi hagueren unes curses sobre 1.500 metres, que guanyà amb gran facilitat l'Arnau, que era el corredor reptat per Torrents, que arribà segon.

A CALDETES

El F. C. Estrach vencé el C. E. Atlant, de Barcelona, després d'un interessant encontre, per set gols a zero. Ja no cal dir que l'afició futbolística caldetenca esperava aquest partit amb molta expectació, encara que es tractés d'un encontre amistós. Per alguna cosa s'hi jugava la valuosa copa "Ajuntament de Caldes d'Estrach".

Cal fer constar que els equips representatius de l'Estrach i de l'Atlant varen donar un exemple de deportivitat jugant el partit amb caràcter sempre d'una màxima correcció i jugant el veritable fútbol.

El camp de l'Estrach es veié molt concorregut per un distingit i entusiasta p blic, el qual hem de fer constar que es portà correctament també, aplaudint les bones jugades dels dos bàndols contrincants.

A l'hora anunciada es varen arrenglerar els equips, fent-ho per l'Estrach: Casabella; Agell, Mora; Carbó II, Carbó I, Comas; Baró, Doy, Soler, Vinyes i Manau.

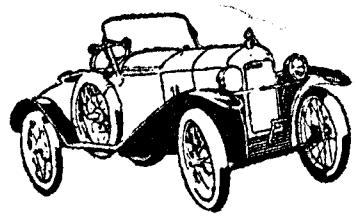
Com pot veure's l'onze local era reforçat pels notables equipiers de l'Illuro, Casabella, Vinyes i Soler.

A VALLS

GIMNASTIC F. C., 2 VALLS DEPORTIU (reforçat), 3

El fet d'arrenglerar-se amb el Valls els jugadors Samitier, Piera, Bruguera i Moltó havia despertat arreu de la comarca una gran expectació. Malgrat que la pluja no parés fins poc abans de la partida, fou extraordinària la gentada que anà al camp del passeig de l'Estació. El partit, en quant a bon fútbol, s'ho valgué. Ambdós equips, a més d'una gran noblesa, aportaren tota la voluntat i entusiasme que calen per deixar satisfet el més exigent espectador.

El primer gol el marcà el Gimnàstic, per mitjà d'Alvarez i aprofitant un excés de confiança d'un defensa dels locals. Bruguera no podia fer res per impedir-ho a causa de la poca distància en què es trobava el davanter contrari.

AMILCAR
AGENCIA EXCLUSIVA PER A CATALUNYA I BALEARS:
J. Alvarez i C.ia S. C.
PROVENÇA, 185
BARCELONA

Després d'aquest gol el domini passà al Valls. Es tiraren dues còrners contra la porta tarragonina, sense resultat. Seguidament Samitier marcà el gol de l'empat a conseqüència d'una falta greu.

El gol més bonic de la primera part, i segon dels locals, l'entrà Laguna.

A la segona part el tercer gol no tardà a arribar. Samitier, driblant, s'enduu la bala fins a vint metres de la porta i llença un xut fantàstic arran de terra. Lleó, que no té temps de blocar la bala la rebutja com pot, i Pinyol remata la jugada amb molta oportunitat. Poc abans d'acabar els forasters aconseguiren el seu segon gol, de penalty.

El Gimnàstic causà excellent impressió. La davantera és quelcom de notable. Donà molta feina a Bruguera. La parella de defenses molt segura i encertada en el marcatge dels contraris, especialment de Samitier. Els mitjos, bons les ales i quelcom fluix el centre. Val a dir, però, que no hi havia el titular. La porta, segura.

L'equip local, a part dels reforços, que aconseguiren fer-se aplaudir, es portà molt bé. Tost a la mitja i Martí d'extrem esquerra prengueren força relleu. Els altres arrodoniren el conjunt amb la màxima voluntat i bon encert. Cal felicitar-los.

El públic s'abstingué de cridar i demostrà intel·ligència. L'aplicació de la nova regla de l'off-side causà excellent impressió. A part d'altres avantatges influirà a minvar la cridòria dels espectadors fanàtics.

Els equips s'arrengleraren així:

Gimnàstic: Lleó; Calabuig, Virgili; Balart, Cendrós, Casas; Bourgman, Copons, Sotillos, Alvarez i Albar.

Valls Deportiu: Bruguera; Rabassó, Moltó; Figueres, Piera, Tost; Casellas, Laguna, Samitier, Pinyol i Martí.

A OLOT

LA FESTA MAJOR

La setmana passada, durant la qual se celebrà la Festa Major en glòria a la Verge del Tura, tingueren lloc diversos actes esportius organitzats per l'Olot F. C. i per l'Esport Ciclista Olotí.

Tots els actes s'han vist concorreguts i animats, si bé algun fou desllu't pel mal temps. Farem una rescenció ràpida de cadascun.

El dia sis, al matí, tingué lloc en el passeig de Blay una carsa de cintes en bicicleta, a la qual concorregueren bon nombre de ciclistes, obtenint valuosos premis els que més cintes s'endugueren.

A la tarda hi hagué el primer encontre entre els primers equips del Centre d'Esports de Sabadell i l'Olot Fútbol Club, per disputar-se la copa donada per l'Ajuntament.

El partit fou aferrissat, emprant-se un joc vistós per totes dues parts. Al final del primer temps els locals aconseguiren el primer gol, i a la segona els sabadellencs obtingueren l'empat. Una dissortada jugada d'un defensa local que introduí la bala, donà la victòria als forans.

El dia 8 els mateixos equips jugaren novament per veure qui, en definitiva, obtenia la copa municipal. Fou un dels partits més interessants que hem vist, i uns i altres, amb joc ràpid i bonic, procuraren traspassar la porta contrària, sense que ningú no ho aconseguís, resultant un match nul per gols, per la qual cosa el trofeu quedà per als de Sabadell.

Al matí del dia 9 va celebrar-se la primera cursa ciclista per a neòfits, dita de La Garrotxa. Hi havia setze inscrits, però únicament es presentaren a fer els trenta quilòmetres del recorregut catorze concursants, dels quals durant la cursa se'n retiraren dos i encara un altre per lesió.

Es classificaren onze corredors, en la forma següent:

I.—Pere Batlle, núm. 11, el qual féu els 30 quilòmetres en 54 minuts, essent declarat campió i guanyant una copa oferta per l'Ajuntament, 50 pessetes de premi i tres primes de circuit, de 25 pessetes cada una.

II.—Joan Bartrina, núm. 3, el qual obtingué una altra copa i 25 pessetes.

III.—Benet Manella; IV.—Pere Prat, amb prima de La Canya; V.—Josep Pujol, amb prima de Sant Cosme, etcètera.

Els dies 10 i 11 havien de disputar-se una copa donada per uns particulars els primers equips del Catalunya de Les Corts i l'Olot F. C., però el primer dia la pluja no permeté que se celebrés el partit, disputant-se el trofeu d'un sol partit, el dia 11, amb temps fred i plujós.

El partit fou molt interessant, principalment a la primera part durant la qual l'Olot marcà tres gols, per mitjà d'En Torra, Tena i Trayter. A la segona part dominaren més els forans. El resultat fou de tres gols o zero, quedant en possessió de la copa el nostre equip, reforçat per Tena i Martí, del Sabadell.

El dia 13, com a final de festes, va celebrar-se un altre partit de fútbol entre el primer equip del Figueres i una selecció de l'Olot F. C.

Com a joc, poca cosa tingué; un domini marcat dels nostres a la primera part; una afluixada a la segona, per la qual cosa reaccionaren els contraris, sense, però, cap resultat positiu, sortint vencedors els olotins per tres gols a zero.

Com pot veure's, una Festa Major ben atapeïda per als aficionats a l'esport, els quals són en gran nombre a la nostra comarca.

A PALAFRUGELL

ATENEU DEPORTIU, 2 PALAFRUGELL, 8

Diumenge el primer equip del Palafrugell F. C. va jugar a Sant Feliu amb el bàndol d'aquesta localitat i obtingué la sorollosa victòria més amunt indicada.

Els equips s'arrengleraren com segueix:

Ateneu Deportiu: Soler; Dalmau, Palahí; Màurez, Coll, Màurez; Estrada, Carreró, Sànchez, Buxó i Prujà.

Palafrugell: Martí; Esparragó, Mas; Castelló, Pons, Estanyol; Costa, Bonal, Miquel, Martí i Abelard.

Els nostres palesaren llur superioritat obligant al porter guixolenc a entrar en joc constantment. Aquest jugador, Estrada, Buxó i Prujà foren els que més es distingiren dels vençuts. Els gols del Palafrugell els marcaren Miquel, Pons, Bonal, Martí, Costa i Abelard, i els dels vençuts Buxó i Carreró.

Aquesta victòria, digne complement de la que els nostres assoliren a Granollers la setmana passada, adjudicant-se la magnífica Copa Clotet, fa preveure que l'equip local està disposat a continuar aquesta temporada les bones actuacions de l'anterior.

A TERRASSA

L'Europa bat la Unió Terrassenca per 5 a 1

Amb tot i haver-se anunciat aquest partit a so de bombo i platerets, no va revestir la importància que es pensaven els organitzadors, ja que el públic no era pas gaire nombrós, degut, sens dubte, a la superioritat de l'Europa. El partit no despertà interès, encara que en alguns moments es veieren bones jugades per ambdós bàndols.

Pocs moments després de començat, Peyró obtingué dos gols, quasi l'un darrera de l'altre, i En Carles hagué de retirar-se del camp lesionat. El substituí Barceló. Ja a les acaballes de la primera part Cella i Armas aconseguiren un altre gol cadascún.

En començar la segona part el domini dels europeus segueix molt accentuat. Carreras—sense voler, naturalment—féu el cinquè gol contra el de la Unió. Els defenses quedaren anul·lats, però gràcies a la serenitat del porter, Golzalo, i als de l'Europa que afluixaren, els de la Unió s'escaparen d'una més gran desfeta.

En un domini dels "locals" (per bé que només n'hi ha dos que són terrassencs), l'Europa és castigat i Fernàndez es cuida de fer l'únic gol per als seus.

I s'acabà el partit.

Els equips eren:

Europa: Bordoy; Serra, Alcoriza; Artizús, Pelaó, Maurici; Pellicer, Cella, Peydró, Armas i Alcàzar.

Unió Terrassenca: Gonzalo; Balaciart, Carreras; Maurí, Carbó, Fernàndez; Mercadé, Rello, Balaciart, Fausto i Sàinz.

A LLEYDA

JOVENTUT F. C., 5 — REUS DEPORTIU, 3

El partit celebrat diumenge és el primer dels tres que aquests equips han de jugar. Els altres dos es jugaran a Bellpuig, amb motiu de la Festa Major.

Els equips s'arrenglleraren d'aquesta manera:

Reus Deportiu: Bautista; Gil, Queralt; Pellicer, Moragues, Bergés; Mir, Corrons, Domingo II, Fort i Domingo I.

Joventut F. C.: Albars; Martí, Roman; Ponsoda, Castillo, García; Moragues, Agustí, Sànchez, Agustí i Lletjós.

Actuà d'àrbitre el senyor Torruella.

El partit es desenrotllà dins de la major noblesa i amb igualtat de domini, encara que els locals assetjaren més la porta forastera. La primera part acabà amb empat a dos gols, fets per Domingo II, els del Reus, i per Sànchez i Agustí els dels locals.

A la segona part Domingo II féu el tercer gol per al Reus, i Castillo, en tirar un penalty per traveta aconseguí l'empat, desfent-lo poc després Agustí en marcar el quart i Miquel consolidà la victòria obtenint el cinquè.

L'actuació dels dos equips ha estat bona, encara que la defensa lleydatana es mostrà quelcom feble.

* Al camp del Lleyda aquest equip ha fet un excellent partit batent l'Osca per quatre gols a cap.

A VILASSAR DE DALT

C. S. VILASSAR, 1 — F. C. ARTIGUENC, 1

Molt interessant resultà el partit amistós celebrat diumenge al camp de joc del C. S. Vilassar, car els primers equips esmentats desenrotllaren durant tot l'encontre magnífiques i ben combinades jugades.

El Vilassar demostrà la seva vàlua, més en el segon temps que en el primer.

Integraven l'equip local: Pons; Pujol, Llorenç; Baqué, Llucià, Prats; Coll, Huesca, Ruhi i Iborra.

A SITGES

C. D. SITGETA, 2 — GIMNASTIC DE TARRAGONA, 0

De temps era esperat amb gran ansietat la topada entre aquests dos potents equips. El darrer partit efectuat el dia 6 a Tarragona i que donà un resultat favorable al Gimnàstic per dos gols a un, augmentà l'expectació, que es traslluí en un gran ple al camp d'esports del Sitgetà.

Hem de confessar que aques equip fou el dominador absolut de la situació; donà a les seves jugades una dosi tan enorme d'encert i voluntat que neutralitzà l'ofensiva gimnàstica i executà primorosos avenços, que no donaren un score més considerable per una evident fatalitat en resoldre les ocasions de perill.

Tot el primer temps constituí una sèrie d'ataes locals, magníficament preparats per la línia mitja. Arnau, en aquesta part el millor dels davanters, posà en perill moltes vegades la porta del Gimnàstic. Una traveta clara que li feren dins l'àrea fatídica no va ésser assenyalada.

El primer gol fou obra de l'extrem dreta en rematar amb el camp un centre de l'esquerra, quan mancaven dos minuts per finir el primer temps.

La segona part fou ja més alternada, desfent la nostra defensa els intents dels vermells per marcar. Quan escassament faltaven cinc minuts per acabar-se el partit, un penalty declarat contra el Gimnàstic motivà la retirada d'aquest equip. Es tira el càstig i el Sitgetà s'apunta el segon gol, donant-se el partit per acabat.

La incomprensible i absurda actitud de l'equip d'una de les entitats més prestigioses de la nostra terra ha estat objecte de molt severs comentaris.

A VICH

AUSA A, 1 — AUSA B, 3

Al camp de l'Ausa han jugat dues seleccions dels jugadors del segon i tercer equip, vencent l'equip B a l'A per tres a ùn.

* Sabem que la Junta d'aquest cercle prepara per al dia 27 un homenatge als jugadors per haver conquerit l'espléndid Trofeu Puigsacalm.

* El Vich F. C. ha jugat a La Gleva amb motiu de la Festa Major contra el Manlleu, havent perdut per la mínima diferència, malgrat de presentar-se amb un equip incomplet.

VILAFRANCA DEL PENEDÉS

F. C. HOSTAFRANCS-D. V, 1 — F. C. VILAFRANCA, 3

Partit molt igualat durant la primera part, que acabà amb un empat a zero gols, però que a poc d'haver-se començat la segona els locals, en un bell atac, obtingueren, per mediacíació del davanter centre, el primer gol.

S'animen els forans i es veuen jugades emocionants per ambdós bàndols, però la davantera forana, en bona combinació, aconsegueix empatar.

Seguidament els locals obtenen la victòria amb dos gols més, entrats per Guasch i Admetlla.

El Vilafranca presentà el següent equip:

Junyent; Llorens, Paulí; Simart, Guasch, Ferré; Admetlla, Agustinet, Segret, Cundet i Jové.

MANLLEU

VICH F. C., 0 — F. C. MANLLEU, 1

Al camp del F. C. Voltregà se celebrà diumenge el partit anunciat entre el Vich F. C. i el F. C. Manlleu, amb motiu de celebrar-se la Festa Major, vencent el F. C. Manlleu per un gol a cap.

Tots jugaren molt noblement, sobresortint Mitjavila i Casadevall, per Vich, i Grivé, Conesa i Pujol, pel Manlleu. Marcà el gol de la victòria Conesa, d'un xut imparable.

A la primera part el Manlleu marcà un altre gol, que l'àrbitre, senyor Espelta, anulla per fault.

Formaven l'equip vencedor: Grivé; Sanglas, Mas; Sidera, Bort, Alberch; Pujol, Curós, Conesa, Soler i Serrallonga.

A CALELLA

C. D. MATARO, 3 — C. S. CALELLA, 1

Partit molt mal portat pel nostre equip, que ja fa algunes setmanes que no juga el que ens té acostumats. Això fa que la gent no vagi al camp, i ara que estem en vigílies de posseir un camp de joc nou seria hora que els jugadors posessin tot el seu entusiasme en fer del club el que ja havia estat, ja que els resultats obtinguts els dos últims diumenges diuen molt poc a favor seu.

El partit va ésser guanyat pel Mataró perquè jugà amb més fe en la victòria que el Calella que a la primera part es presentà amb deu jugadors.

Pocs minuts abans d'acabar el partit es lesionà Leopoldo, porter local, però per sort no fou el que tothom creia, de greu.

A TORTOSA

ATENEU, 3 — GRACIA (reserva), 2

Al camp d'ssports del F. Ateneu diumenge jugaren una selecció del Gràcia, de Barcelona, contra el club propietari del camp, disputant-se una formosa copa del Bar Roure, de Barcelona.

A les ordres de l'àrbitre senyor Neff començà el partit a gran tren, essent el domini alternat i acabant la primera part amb dos gols a cap a favor dels locals.

La segona part també va ésser molt renyida, finalitzant l'encontre amb el resultat de tres a dos.

S'arrenglleraren pel Gràcia: Llopis; Martí, Cuni; Goiri, Bertran, Guerré; Lapena, Gallart, Huerba, Llopis II i Coll.

I pel F. Ateneu: Malla; Montagut, Garrido; Mitjavila, Mulet, Bel II; Bosquets, Favà, Brull, Ferrà i García.

Els gols foren entrats tots tres per Ferrà, i els del Gràcia per Gallart.

LAWN-TENNIS

Diumenge, amb tota solemnitat, s'inauguraren les pistes que la Societat Tortosa Lawn-Tennis va adquirir per a l'esbargiment dels seus socis.

Franquet vencé Roca; Beguer-Gordon a Pallarès-Castellà; Carvallo (P.)-Ballester a Carvallo (J.)-Gordon. Coralment felicitem la Junta Directiva i els desitgem que l'èxit els acompanyi ara i sempre.

ARENYS DE MAR

Festival de Natació

El temps, que durant el matí feia preveure la suspensió, a la tarda es calmà, i el festival es pogué fer davant una gentada entusiasta que s'interessà per totes les proves, i donà al moll d'Arenys un aspecte com poques vegades havia presentat.

Començà la festa amb una cursa de 30 metres infantil, que guanyà Rubert, davant Martí i Trilla. Seguí una cursa local de debutants, guanyada per Freixa, i entrant després Gimeno i Fajardo.

Els 100 (?) metres lliure local, donaren aquests resultat:

1. Gonzàlez, 1' 35" 3-5.
2. Goula (J.), 1' 42" 2-5.
3. Bosch, 1' 51".

100 METRES (OVER SENZILL)

1. Berdemàs (Barcelona), 1' 43".
2. Díaz (Atlètic, 1' 51" 3-5.
3. Verdaguer (Arenys), 2' 20".

400METRES LLIURE

1. Artigas (Atlètic), 7' 21" 2-5.
2. Pinillo (Barcelona), 7' 24" 2-5.
3. Lorca (Atlètic), 8' 22".

RELLEUS 5 × 50 ESTILS

1. Barcelona: Giménez, Trigo, Berdamàs, Vila, Pinillo.
2. Atlètic.
3. Arenys.

Finalment, un partit de water-polo entre l'Atlètic i l'Arenys, que guanyaren els primers per 3 a 0.

Els vencedors eren: Sanfelix, Sierra, Ulac, Muntaner, Díaz, Artigas i Pross.

El balanç del fútbol estiuenc

Aquests dos mesos darrers s'han caracteritzat per fets de tal importància, que hom, per deixar-los a la posteritat (?), no pot per menys d'inventariar-los.

Que cadascú posi a cada fet la valor que millor li correspongui o que més desitgi. El nostre propòsit no és altre que fer una relació sense més abast que recollir els elements per fer el balanç d'una temporada que per distintes circumstàncies ha de deixar record.

Heus ací la llista:

La conspiració del silenci i la consagració del pànic.

Fitxes dels jugadors, com abans s'havien fet la dels directius. Aquest capítol no s'ha pogut viure gaire intensament per haver anat tot de sota mà. Total: molta por i poca... substància.

Americanisme a tot drap, amb la consegüent consagració dels modestos amb amor propi i amb un fort sotrac produït pel menfixisme dels prestigis. Ingressos en abundància a cobert de mutillacions de tota mena.

Subhasta dels títols individuals de Campió d'Espanya per tal de donar "brillo" a les festes majors, amb el resultat poc satisfactori (no pas per als "asos") de veure que l'atracció resultava cara i contraproduent.

Eloqüent i càlida (naturalment!) apologia del fútbol estiuenc sortida de l'amena ploma de Guardiola Cardellach, amb una rèplica del gran Spa, *que venia a dir poc més o menys: "A otro perro con ese hueso!".*

Renovació del cònclave federatiu, que adoptà el lema de sempre, o sigui: "el que fem avui, ho desfem demà". Els exemples demostratius comencen a ésser ja nombrosos.

Una sorollosa polèmica mallorquina que de sobte quedà arranjada, o en aparència ho semblà, gràcies al mutisme en què es tancaren els actors.

Les "ràpides" i dadaïstes informacions del viatge triomfal (?) dels blanc-blaus, fetes per l'inefable L. Chacón des de El Mundo.

Els enraonaments amb Scarone, la polèmica consecutiva i la manca de raons convincents que fan inútil l'eloqüència emprada en els preliminars.

La fragilitat de molts socis de la categoria dels abonats i la nova reorganització (que no serà pas l'última) d'unes oficines en les quals (les circumstàncies manen) només hi restà el "conserge".

Tals són els temes que durant aquestes vacances relatives ens han cridat l'atenció. S'obre ja la nova temporada, i Déu vulgui que els afers futurs que reclamin el nostre comentari siguin més optimistes i més afalagadors que els que ens han destarotat més d'una volta en el "pandemonium" de coses estranyes que ha estat el darrer període de la vida del nostre fútbol, tan ple de sorpreses com de contrassentits.

EL GUAITA.

PER A AUTOS:
BATERIES DININ
PER A RADIO:
BATERIES DININ
no hi ha millor
=A. LLANAS=
BARCELONA — MALLORCA, 259

CAMISERIA
FITÓ
Jaume I, 11 - BARCELONA
El cèlebre coll JACK inerrugable
Ultimes novetats en corbates

MOTORISME

Després del Gran Premi d'Itàlia

Comentaris i apreciacions

En el número passat, amb la imprecisió i àdhuc els errors d'un telegrama d'Agència, dèiem tot el que sabíem del desenvolupament del V Gran Premi d'Itàlia.

Per posar les coses al seu lloc, donem avui la classificació del dit Gran Premi, que aquest any s'ha corregut ensems que el III G. P. de voiturettes. Per fugir de repeticions, en la classificació primera només es trobaran els noms dels corredors del darrer G. P.; els temps i velocitats d'aquests van detallats en la segona classificació.

V G. P. DE l'A. C. D'ITALIA

1.—Brilli Peri, sobre "Alfa Romeo", que cobrí els 800 quilòmetres del recorregut en 5 h., 14 m., 33 segons i 33 centèssimes, a la mitjana horària de 152 quilòmetres 596.

2.—Campanari, sobre "Alfa Romeo", en 5 h., 35 m., 30 s. i 19 centèsimes, a la mitjana horària de 143 quilòmetres 676.

3.—Costantini, sobre "Bugatti".

4.—Milton, sobre "Duesenberg", en 5 h., 46 m., 40 s. i 46 centèsimes, a 138 quilòmetres 461 per hora.

5.—De Paolo, sobre "Alfa Romeo", en 5 h., 48 minuts, 10 segons i 27 centèsimes, a 138 quilòmetres 460 per hora.

6.—F. de Vizcaya, sobre "Bugatti".

7.—Foresti, sobre "Bugatti".

8.—P. de Vizcaya, sobre "Bugatti".

Volta més ràpida: Kreis, en 3 minuts, 36 segons, 73 centèsimes, a 166 quilòmetres 105 per hora.

III G. P. D'ITALIA DE VOITURETTES

1.—Costantini, sobre "Bugatti", en 5 hores, 44 minuts, 40 segons i 91 centèsimes, a 135 quilòmetres 258 per hora.

2.—F. de Vizcaya, en 5 h., 50 m., 49 s. i 39 centèssimes, a 136 quilòmetres 824 per hora.

3.—Foresti, sobre "Bugatti", en 5 hores, 55 minuts, 18 segons i 55 centèssimes, a 135 quilòmetres 097 per hora.

4.—P. de Vizcaya, sobre "Bugatti", en 6 hores, 1 minut 32 segons i 7 centèssimes, a 132 quilòmetres 757 per hora.

Volta més ràpida: Costantini, en 4 minuts, 0 segons i 68 centèsimes, a 149 quilòmetres 627 per hora.

Es pot ben dir que aquest G. P. ha posat en front les dues marques més ràpides del món, perquè tant "Alfa Romeo" com "Duessenberg" han estat, la una a Europa i l'altra a Amèrica, les que millors velocitats han abastat, bé que en condicions diferents.

Acostumats a pistes molt diferents, els "Duesenberg" han hagut de sofrir modificacions. En pista el motor treballaa un règim constant, i que l'acceleració sigui més o menys fulminant no té importància. Els "Duesenberg" hagueren d'abaixar els desenrotllaments, la qual cosa els feia guanyar en acceleració, però perdent-ho en velocitat pura.

Els "Alfa Romeo" estan equipats amb un compressor "Roots", que tramet un fort corrent d'aire als carburadors. Aquest compressor gira a 12,000 revolucions. El compressor dels "Duesenberg" és centrífug i volta a 30,000 revolucions. Els compressors centrífugs semblen aprofitables, degudament modificats, per donar un gran rendiment, qualsevulla que sigui el règim del motor, mentre que el compressor "Roots" no rendeix gaire quan el rendiment del motor és baix; d'altra banda, absorbeix una força motriu de prop de 30 cavalls. Ara, que aquest darrer compressor sembla ésser més adaptat a la naturalesa de les proves europees.

La ruptura de l'arbre del compressor del cotxe de Kreis durant els entrenaments, provà una vegada més com els canvis de règim poden ésser perillosos per a un mecanisme delicat.

Un altre handicap del cotxe americà ha estat la collocació del carburador, posat a l'esquerra del motor en el sentit de la marxa.

A Monza, a l'inrevés de les pistes americanes, es volta en el sentit de les agulles del rellotge. Amb el carburador a l'esquerra, el carburant es ressent de la força centrífuga en les corbes preses a gran velocitat i, per tant, la carburació és incompleta. De tota manera, aquest no semblava ésser un gran inconvenient.

Si els motors d'"Alfa Romeo" eren de més potència, el xassis dels "Duesenberg", en canvi, era superior als italians quant a mantenir-se en pista i a equilibratge.

L'arrancament dels "Duesenberg" per conformar-se al reglament, convertint-los de monoplaces en biplaces, augmentà llur resistència a l'avenç. De fet, però, sembla que llur inferioritat és, en la seva major part, atribuïble al fet d'haver hagut de treballar en condicions per a les quals no estaven concebuts.

En el pla obté la màxima velocitat, i escalant les aspres pujades amb rapidesa, és on

DIATTO

L'As dels cims

demostra d'una manera absoluta les seves excel·lents qualitats de

SEGURETAT

RAPIDESA

i ECONOMIA

Agents Generals per a Espanya:

Oliveres i Casacuberta

ARAGÓ, 186, garatge - Telefon 5476 A

BARCELONA

Saló de Vendes al

PASSEIG DE GRACIA, 96

"Alfa Romeo" i "Duesenberg" representen a hores d'ara el millor que ha obtingut la construcció automòbil de la fórmula dels dos litres. Aquesta fórmula ja ha acabat el temps que havia de tenir de vida, per deixar-se substituir per la fórmula litre i mig, a la qual estaran subjectes les proves que es facin durant tres anys, a partir de 1926.

Aquesta fórmula potser canviarà els actors de les grans proves. Per de prompte, l'enginyer Jano, de la casa Alfa Romeo, ha dit que durant l'any vinent es dedicaran exclusivament a la construcció, i fins a 1927 no reprendran l'activitat esportiva.

Fiat, que també ha tingut victòries corrent amb cotxes de dos litres, havia anunciat que presentaria els 1,500 c. c. a Montchéry i a Monza, però no hi ha estat a temps. Es segur que l'any vinent podrem parlar-ne.

Fins ara "Talbot" ha estat la marca invencible litre i mig, i no és de pensar que es deixi arrabassar sense més ni més aquesta supremacia. Bertarione, l'enginyer projectista del consorci Talbot-Sumbeam, té intenció de poder llançar aviat un 1,500 c. c. model 1926.

I encara ha estat anunciat que sortiran també cotxes "Durant-Spécial" i "Vuiller" de l'esmentada subicació.

J. C.

NOUS RECORDS

D'un quant temps ençà se succeeixen les temptatives per batre records anteriors, força vegades seguides d'èxit. Cada setmana es poden registrar noves performances que deixen enrera les anteriors, encara que només sigui de pocs segons.

Temple, que havia estat donat per mort degut a una confusió amb un motorista del mateix nom, ha intentat de batre el seu propi record. Amb la seva moto, Temple-Mc.-Evoy, de 1.000 c. c., ha fet les 100 milles en 58 m. 50 so s. 79 centèsimes, amb un avantatge de dos minuts i mig sobre el seu record anterior.

Demés, en una hora ha cobert la distància de 164 km. 117 m. 69, i ha batut també el seu propi record que era de 160 km.. 118m. 98.

A l'Autòdrom de Miramar s'ha establert un altre record, que era de 160 km. 118 m. 98.

ter. Volem dir el del cotxe Ansaldo, que ha voltat durant sis dies seguits, amb un equip de quatre conductors que alternativament han pres el volant. Durant aquests sis dies ha cobert prop de 10.500 quilòmetres, a una mitjana de 72 km. 500 per hora.

Recent encara la prova de Garfield sobre Renault de turisme, que detentava el record de les 24 hores, després d'alguna altra temptativa infructuosa, el capità Duff, al volant d'un tres litres Bentley, ha reeixit, si no a adjudicar-se el record de les 24 hores, a batre el del 1.000 km. en 6 h. 23 m. 55 s., a una mitjana de 156 km. 200 per hora, i el de les 1.000 milles en 10 h. 15 m. 59 s. Al cap de més de 18 hores d'estar en pista, una pana l'obligà a abandonar, quan ja portava recorreguts prop de 3.000 quilòmetres.

Les motos i ciclecars Monet & Goyon

La marca Monet et Goyon s'ha popularitzat extensament a França pels seus avantatges i condicions que fan de les motos i siclecars de l'esmentada marca el vehicle ideal per la seva perfecció mecànica i l'economia de compra i manteniment. Aquesta darrera condició, força estimable, no perjudica la qualitat de la construcció, com ho proven les victòries que sempre s'emporta la dita marca en les proves en les quals pren part.

Darrerament, en la Setmana de Campionatges, la moto Monet et Goyon ha assolit els següents resultats:

Guanyadora del quilòmetre llançat, en la categoria 175 c. c., a més de 80 km. a l'hora. Guanyadora del circuit de regularitat en la categoria 250 c. c. Els tres primers llocs de la categoria 175 c. c. en la cursa en costa del Coll de Peyresourde. Els tres primers llocs de la categoria 175 c. c. en el G. P. de Velocitat de Comminges i el primer en la categoria 250 c. c. del mateix G. P.

Aquestes victòries vénen després de les assolides en el G. P. de la U. M. T., del G. P. de Marsella, de la consecució del títol de campió de França i d'haver batut dos records mundials, etc., etc.

El ciclecar de 4 cavalls és una realització perfecta i essencialment esportiva. Es equipat amb un motor de 350 c. c. de dos temps, que arriba a desenrotllar 6 cavalls al règim màxim de 6.000 revolucions. Malgrat el seu preu, assequible a tothom, el ciclecar Monet és perfecte d'acabat, i tant de xassis com de carrosseria no té res a envejar a cotxes molt més grossos i sobretot molt més cars.

El míting de Guipúscoa

Sense celebrar-se aquest any el Gran Premi Penya Rhin, que ha estat sempre una de les proves més interessants d'Europa en la seva categoria, les diverses proves que componen la reunió de San Sebastian seran l'esdeveniment més gran que aquest any s'haurà registrat a la península.

Com ja és sabut, el programa de San Sebastian es compon de tres proves: el Gran Premi de Ciclecars, el de Velocitat i el de Turisme.

Ara es poden donar ja les llistes definitives d'inscrits per a les tres proves, en les quals són de remarcar la qualitat dels corredors i la presència de les marques més cèlebres, bé que per aquest concepte ens hàgim de plànyer d'algunes absències, justificades si es vol, però que haurien millorat considerablement l'interès de les proves.

Els inscrits són:

GRAN PREMI DE CICLECARS

1 litre 100. — 1, Sénéchal I (J. Paul); 2, S. A. R. A. I (Segòvia); 3, Amílcar I (Palacios); 4, Chenard-Walcker I (X.); 5, Salmson I (Leblanc); 6, Hisparco I (Sierra); 7, A. S. I (Arteche); 8, S. A. R. A. II (Marandet); 9, Amicil II (Col-

menares); 10, Chenard-Walcker II (X.); 11, Salmson II (Casse); 12, Hisparco II (Manchon); 13, A. S. II (X.); 14, Hisparco III (Uribesalgo); 15, Hispano IV (Blasco).

750 cmc. — 16, F. O. D. I (X.); 17, Sénéchal II (Berthe); 18, Austin (Zubiaga); 19, F. O. D. II (X.); 20, F. O. D. III (X.).

GRAN PREMI DE VELOCITAT DE SAN SEBASTIAN

1, Delage I (Divo); 2, Diatto I (Masseratti); 3, Ballot I (Regewsky); 4, Graf-Soriano Pedroso I (Graf); 5, Sunbeam I (Massetti); 6, Eldridge I (Eldridge); 7, Guyot I (Guyot); 8, Bugatti I (Costantini); 9, Delage II (Robert Benoist); 10, Diatto II (X.); 11, Guyot II (X.); 12, Bugatti II (J. Goux); 13, Delage III (Wagner); 14, Bugatti III (Pere de Vizcaya); 15, Delage IV (Torchy); 16, Bugatti IV (Ferrand de Vizcaya); 17, Bugatti V (X.); 18, Bugatti VI (Fouchet); 19, Bugatti VII (Lehoux); 20, Bugatti VIII (Ferry).

GRAN PREMI DE TURISME (12 hores)

Més de 5 litres. — 1. Excelsior I (Duray); 2, Studebaker I (Fuentes); 3, Excelsior II (Charlier.

De 3 litres a 5 litres. — 4, Jewet I (Ganga); 5, Lorraine Diétrich I (Ortin); 6, Peugeot I (A. Boillot); 7, Lorraine-Diétrich II (Gramajo); 8, Peugeot II (L. Rigal).

De 2 litres a 3 litres. — 9, Aries I (Laly); 10, Lancia I (Landa); 11, Alfa-Romeo I (Torres); 12, Lancia II (X.); 13, Lancia III (X.); 14, Ballot I (De Buck); 15, O. M. I (X.); 16, Delage I (X.); 17, Bignan I (Springuel); 18, Rol'and-Pillain I (X.); 19, O. M. II (X.); 20, O. M. III (X.)

D'1 litre 100 a 1 litre 500. — 21, Bugatti I (Leblanc); 22, Graf-Soriano Pedroso I (Graf); 23, J. Gras I (Gras); 24, Mercedes I (Sailer); 25, Bugatti II (Sabipa).

El fet que les proves del míting de Guipúscoa es desenrotllin damunt el circuit de Lasarte, arranjat ja per servir d'escenari al G. P. d'Europa 1926, presta un singular relleu a les curses d'aquesta setmana.

Arranjat i tot, el circuit de Lasarte és dels difícils que hi ha, en el qual és difícil de fer un bon paper o d'evitar els contratemps, si no es té ben conegut. Per això ja fa dies que han començat els entrenaments, els quals han tingut lloc en immillorables condicions, ja que el circuit ha estat tancat mentre se celebraven.

El dia 17 estarà destinat als ciclecars, dels quals, tal com s'ha vist, n'hi ha un bon nombre. Cal fer remarcar que el reglament només precisa la cubicació d'aquests vehicles, sense limitar-ne el pes. Per això en la llista d'inscrits hom hi troba cotxes que en altres llocs són considerats com a voiturettes.

Quant al premi de velocitat, ultra la presència de Delage i de Bugatti, hem d'assenyalar la de Guyot i Eldridge, que no sabem què faran, per manca d'elements de judici anteriors. Llur actuació en les darreres curses no ha estat pas digna d'atenció, per manca de posta a punt o destorbs mecànics que els han impedit de córrer. Veurem quin paper faran en la prova de dissabte.

Del premi de turisme no cal parlar-ne. N'hi ha prou amb la llista d'inscrits per fer-se càrrec del que serà.

En resum, en els tres dies de curses es desenrotllarà l'esdeveniment de l'automobilisme peninsular de més transcendència d'aquest any, al qual prestarem l'atenció que es mereix.

CATALANS:

Subscriviuvos a la Història de Catalunya

Surt un quadern cada 15 dies. Preu del quadern 50 cèntims. Conté més de 100 gravats i els fets més cabdals hi són cantats en poesies històriques dels millors Poetes renaixentistes.

En .....
que viu a ..... *carrer* .....
n.º ..... *pis* ..... *se subscriu a l'Història de Catalunya, des del* ..... *quadern.*
..... *de* ..... *de 1925*
(signatura)

Sr. Adm. d'Editorial Argent. Aribau, 51, Barcelona

Studebaker

Es el millor cotxe

AVIACIO

La volta aèria a la Península

En la lluita entaulada entre les diferents nacions pel predomini i supremacia aèria, caracteritzada en el present pels grans raids i recorreguts internacionals Espanya restava al marge.

L'aviació civil, tan petita i raquítica, si és que realment existeix, sense ajut ni suport de ningú, no ha pogut intentar mai res que valgui la pena; mancada d'una veritable indústria nacional i desemparada totalment per l'Estat, ha estat reduïda a les seves pròpies forces i, per tant, sense poder donar senyals de vida en cap aspecte.

L'aviació militar primer, i la naval després, han tingut els elements necessaris i tota mena de facilitats, però llurs caps, amb un criteri tancat, sostingut fins ara, contrari a aquestes coses, han impedit que poguessin ésser realitzades.

Però d'un temps ençà sembla que aquest criteri es va afluixant, va cedint i els pilots militars poden, per fi, sortir del seu exclusivisme guerrer i comencen d'intentar altres objectius més falaguers i més favorables a la propaganda i desenrotllament de l'aeronàutica.

En aquests últims dies el capità Jiménez, un dels millors pilots de l'aeronàutica militar espanyola, acaba de realitzar tres recorreguts aeris sense sortir de la Península que constitueixen una veritable proesa aeronàutica que pot comparar-se dignament amb les realitzades pels "asos" europeus en aquests darrers temps.

El dia 29 del mes passat, a primeres hores del matí, emprenia el vol a Cuatro Vientos tripulant un avió metàllic Breguet, amb motor Lorraine de 450 HP. acompanyaat del mecànic Vera. Es dirigí cap a Larraix, on virava unes hores després i refeia el camí per Madrid i cap a Burgos, on va virar de nou per tornar a Madrid, on prenia terra després de dotze hores seguides de vol, havent recorregut 1.660 quilòmetres oficialment, o sigui en línia recta, car en realitat va fer-ne prop de 2,000.

Amb aquest vol batia juntament els records de distància i de durada, d'Espanya.

L'endemà, dia 30, amb el mateix mecànic, avió i motor, sortia novament de Cuatro Vientos. Es dirigí cap a Galícia, i passant per La Coruña, Durango, Barcelona i València aterrava a darrera hora de la tarda a Alacant, havent recorregut 1,900 quilòmetres en tretze hores i mitja de vol sense parar i tornant a batre els records de distància i durada, d'Espanya.

L'endemà, dilluns, s'enlairava en sortir el sol, d'Alacant, i passant per Almeria, Màlaga, Huelva i Lisboa tornava a Madrid. Havia fet 1,400 quilòmetres més en onze hores de vol.

Amb aquest doble recorregut En Jiménez tancava una volta a la península ibèrica, primera ràpida que s'efectua. Els temps i distàncies són els següents: 3,330 quilòmetres i vint-i-quatre hores i mitja de vol.

Resumint: un triomf ben remarcable per al pilot Jiménez i el seu mecànic Vera; per a l'avió Breguet, un èxit més, i en té molts; per al motor Lorraine, una confirmació no necessària de les seves excepcionals qualitats.

Raid de prova

L'aeronàutica francesa ha organitzat un nou raid de condicions força interessants. Es tracta d'un raid fins a Pèrsia, recorregut París-Teheran, de prop de 3,000 quilòmetres.

L'interessant d'aquest viatge és que el faran quatre avions amb motors diferents i tripulats pels millors asos militars de la veïna república.

Els avions i motors seran els següents: un Henri Potez, tipus 25, amb motor Lorraine de 450 HP., tripulat per l'Arrachart, i tres Breguets amb motors diferents: un amb Farman 500 HP., pilotat per En Chasles; un amb Hispano 450 HP., per En Weiss, i un amb Renault 450 HP., per En Dagnaux.

Aquest raid, a part el seu objectiu de propaganda, presentació dels millors avions francesos a Pèrsia, tindrà un fort interès de competència entre els diferents motors que tants dies de glòria han donat a la indústria aeronàutica francesa.

Sembla que la sortida es farà en grup i tindrà lloc en dia de la setmana entrant. Tindrem als nostres amics al corrent del resultat.

Aclarint una errada

En el número anterior, en parlar del concurs de Vauville i de les observances que se'n deriven, va sortir-hi una important errada. En parlar de les maquetes en gran d'avions, assajades en aquest concurs, en comptes de "maquetes" deia "magnetos"; l'error és tan visible per als mitjanament al corrent de les coses aeronàutiques que suposem que l'hauran fàcilment subsanat.

J. C.

CICLISME

AL VELODROM DE SABADELL

Novament la pluja ha entorpit l'éxit de les reunions ciclistes :: Les motos tampoc funcionaren com calia esperar :: Una brillant exhibició de Sergent a 61 km. p. h.

Definitivament el temps s'ha posat contra les curses ciclistes en pista.

Pluja a Badalona, pluja dimarts a Sabadell i per postres un veritable diluvi abans d'ahir, que durà de les tres a un quart de cinc de la tarda, o sigui a l'hora precisa de començar. Les motos, el bon funcionament de les quals hom va poder apreciar divendres, dissabte i el mateix diumenge abans de les curses, mentre el públic esperava si es feien o no les proves, en arribar el moment d'efectuarse també es van posar en contra.

Resumint: d'unes exhibicions que havien de resultar magnífiques pel la qualitat dels elements, per la voluntat i interès que van demostrar tots d'agradar el públic, i ens haguérem de quedar amb les ganes de fruir d'elles.

Pensem dedicar el comentari que es mereix el conjunt d'aquestes reunions; mentrestant, és de doldre la malastruga que s'ha interposat en els bons desigs d'organitzadors i corredors, privant els nostres deportius de fruir el millor que en ciclisme s'havia vist a Barcelona.

Tothom ho pensarà així en recordar solament les primeres voltes de Sergent (mentre la moto va anar bé), ràpides, impressionants, cronometrant-se algunes a 65 per hora, la qual velocitat no havia fet ningú a Sabadell. Les 20 voltes (5

quilòmetres) que va cobrir sol com a final de cursa en 4 m. 55 s., sortint a la última volta de la moto i fent la mateixa cara al vent en ple i potent demarratge que causà l'admiració general dels pocs espectadors que restaren al velòdrom. Fou realment un esforç brillantísim provant el notable corredor francès els seus grans desigs de complaure el públic. Aquest va premiar amb llargs i sincers aplaudiments el treball de Sergent, que sens dubte se'n va de nosaltres havent deixat una bella impressió.

Dewolf-Stockelynck també van esforçar-se de valent en la cursa d'una hora a l'americana; doblaren diverses voltes a molts equips, i sense la reducció d'una hora de la cursa i les panes providencials d'alguns locals, és segur no podia escapar-los la victòria.

L'equip que es mostrà més homogeni i sencer, per resistir-los, va ésser el de Sans, de Reus, i Cebrian Farré, que aconseguiren una victòria ben merescuda.

Individualment, es distingiren Treserras (F.) i Saura.

Treserras petit i Torres, tenint en compte la seva categoria, foren els herois de la cursa.

Monteys i Joan Juan donaren abans de la sortida una volta d'honor amb magnífics rams de flors, essent entusiastament aplaudits.

RESULTATS

Primers: Sans-Cebrian Farré (J.), 3 punts (Sanromà i Peugeot-Hutchinson).

Segons: Torres-Tresserras (C.), 8 punts, a 1 volta.

Tercers: Dewolf-Stockelynck, 10 punts, a 2 voltes (les que donaren d'avantatge).

Quarts: Saura-Alegre, 7 punts, a 2 voltes.

Cinquens: Sant-Domènech, a 4 voltes.

Sisens: Monteys-Joan Juan, 1 punt, a 5 voltes.

Setens: exequo Bullo-Carbonell.

Arimon-Orts, a 5 voltes.

Prima Garatge Sepúlveda, de 25 pessetes: Carpi.

Prima Velòdrom Badalona, 15 pessetes: Alegre.

"Poule de mig fons.

Primera prova de 20 quilòmetres. 1, Alegre, 22 m. 9 s. 2-5; 2, Faudet, molt distanciat per irregularitat de la moto.

Sergent, retirat per fallar-li la moto.

Per les altres proves solament anava una moto, i essent ja molt tard, En Sergent fan una exhib-ició de 5 quilòmetres cada un, entrenats els dos per En Manera.

Español empra 5 minuts i un segon.

Sergent, 4 minuts i 55 segons.

La velocitat d'En Sergent havia estat de 61 quilóómetres per hora.

NATACIO

Al marge de les exhibicions dels txecs

La impossibilitat en què ens trobàrem de comentar en el darrer número el segon festival del C. N. Barcelona amb el Ceski Plavecki ens obliga avui, encara que un xic a deshora, a donar aquestes notes breus, sorgides com a impressió ràpida dels dos festivals.

EL PUBLIC

Realment fou un gran èxit sorollós de públic. Però el més notable de consignar és l'augment d'assistència de socis del mateix Club organitzador. Es un bon símptoma això que els que abans veien amb relativa indiferéncia els actes que organitzava el seu Club ara s'hi interessin. Es la més plena demostració de la plenitud aconseguida.

EL VERITABLE VALOR DELS TXECS

Creiem que s'ha exagerat un xic massa la veritable vàlua dels txecs que ens han visitat. Hi ha hagut qui ha dit que era el millor equip que havíem vist a Barcelona. No és aquesta la nostra opinió.

En primer lloc hem de fer notar que no era l'equip del Ceski un equip de Club, sinó que hi havia nedadors d'altres cercles. Entre ells Koutek i Rohlik, dos dels millors elements que portaven i que no pertanyien al Club titular.

Quant a water-polo no ha passat d'ésser un equip com molts, si bé molt ràpid. El veritablement notable era l'equip femení, molt complet i valuós. Les individualitats d'alguns dels seus, al davant dels quals hi va l'Antós, és també quelcom de remarcable. Malgrat tot, creiem que el Farenevarosi i l'equip suec, que ens visità fa dos anys eren més complets que no pas aquest, la qual cosa no vol pas dir que no sigui un dels millors que hem vist. Ja és molt que pugui comparar-se amb els esmentats.

EL PARTIT INFANTIL

No comprenem encara per què el segon dia es féu aquell partit infantil. Ho considerem tan fora de lloc, tan inadequat que en un festival de nit i d'aquella categoria els infantils hi collaborin, que no ens ho podem explicar.

Als infantils està molt bé que se'ls prepari, que se'ls ensenyi, però no que se'ls exhibeixi. En festes íntimes del Club i en hores no tan intempestives, no hi tenim res a dir, però en un festival com aquell ho trobem ridícul, ensems que perjudicial per a la tasca que cal fer amb ells.

ELS NOSTRES NEDADORS

Cada dia es nota un major progrés en tots els nostres nedadors, malgrat que per arribar a la categoria de molts dels estrangers que ens visiten encara els manca perseverar en l'entrenament i millora aconseguida.

Un nom que ha entrat a formar part ja dels nostres millors nedadors hem de consignar-lo avui aquí. Es el d'En Manuel García. Els 200 metres que féu en l'equip de relleus (4×200) el colloquen al costat dels nostres millors defensors.

LA MANCA DE SALTADORS

Aquests dos festivals han assenyalat d'una manera definitiva la manca absoluta de saltadors en què es troba el Barcelona. Potser és degut a què no se'ls estimula prou? Ho ignorem. A En Marca i a N'Artal se'ls ha d'agrair molt el que hi hagin participat, malgrat de mancar-los encara bastant d'entrenament per esdevenir uns bons saltadors.

EL PRIMER EQUIP DE WATER-POLO DEL BARCELONA

Ha vingut parlant-se molt aquests dies de l'eterna qüestió del primer equip de water-polo del C. N. Barcelona. Però, és que realment existeix? Hi ha dintre de l'esmentat Club un gran nombre d'elements igualment bons o de valor semblant que fan molt difícil, per a no dir impossible, la seva constitució definitiva. A més a més, els canvis de forma de molts d'ells ho dificulta qui-sap-lo. Fóra hora, però, que es donés una ràpida solució a això i es constituïs el seu primer equip valorant degudament tots els elements de què disposa. Per a fer-ho no cal dir que s'hauria de tenir en compte tots els factors que entren a considerar el veritable valor d'un jugador.

UNS BONS PARTITS QUE PODEN SERVIR DE BASE

Indubtablement els dos partits celebrats amb el Ceski Plavecki foren uns bons partits, jugats a fort tren i en els quals els nostres no quedaren pas enrera. Pogueren veure-s'hi totes les possibilitats dels que jugaren i que poden servir d'excellent base per formar el primer equip del nostre cercle capdavanter de la natació. No s'hauran, però, de deixar enlluernar, en fer-ho, per actuacions més o menys aparatoses d'alguns dels seus equipiers. S'ha de donar el valor just a les diferents actuacions, sense extra-limitar-se, com han fet molts dels diaris que han comentat els partits, alguns d'ells obligats a entendre-hi el suficient per a no ésser tan pròdigs en llurs elogis.

Ábans de comprar el vostre automòbil vegeu el famós

RUGBY

Bellesa, comoditat i economia

L'únic al món proveït d'espina dorsal

El Rei de les pujades!!

Torpedo 6.300 p. - Sedan 9.750 p.

CORTS, 517 I 519

Un festival d'homenatge

La Federació Catalana de Natació Amateur ha assenyalat el dia 19 del corrent, a les deu de la vetlla i a la piscina del C. N. Barcelona, per celebrar el festival que organitza a homenatge dels que guanyaren els campionats peninsulars a Bilbao. S'aprofitarà aquesta avinentesa per intentar batre alguns dels records existents. En Francesch, el gran nedador de braça, farà la seva primera exhibició a Barcelona.

Promet revestir un interès extraordinari, donades les facilitats i collaboracions desinteressades que han donat tots els Clubs i tots els nedadors catalans.

Un empat que costa de desfer

C. de Mar, 4 - C. N. Barcelona, 3

En aigües del C. N. Atlètic es jugà aquest encontre per l'empat existent per al segon lloc entre l'Atlètic, el Club de Mar i el Barcelona. Els equips es presentaren com segueix:

C. de Mar: Prat, Sarsanedas, Achon, Serinyà, Fèlix, Gibernau, Alvarez.

C. N. Barcelona: Trigo, Arnó, Bretós, Brull, Pinillo, Vives, García.

Guanyà el Club de Mar per 4 gols a 3, en un partit que dominà gairebé la major part del temps.

Arbitrà el senyor Pol, regular.

Tot i havent guanyat aquest encontre el Club de Mar, queda en segon lloc l'equip B del Barcelona, i empatats per al tercer l'Atlètic i el Club de Mar. Cas que s'atengui la protesta del Club de Mar per haver jugat l'Arnó, que ha format part de l'equip A de la mateixa entitat, tornarien a quedar empatats els tres mateixos equips.

Gran Premi d'Italia **Campionat del Món**

Correguts a l'autòdrom - circuit de MONZA

Tots els cotxes vencedors anaven equipats amb **Bosch**

Representants exclusius: **F. XAUDARÓ I C.IA**

BARCELONA Mallorca, 281 — Telèfon 2171 G. — **MADRID** Gènova, 3

Tallers Gràfics, Núñez i C.ª, S. en C.-Sant Ramón, 6.-Barcelona